

From mxd.dk: Carsten Holm på Reeperbahn #1 - Gentag efter mig: Imarhan

Nordafrikanske Imarhan slog benene væk under Carsten Holm. Foto: Carsten Holm

Den årlige tur. Det årlige fiks. Det årlige dyk ned i en ny, spirende og talentfuld musik, der pipler nærmest uopdaget op til overfladen - i et rent inferno af biler, ludere og lommetyve. Reeperbahn Festivalen i Hamborg har til huse i klubber og på spillesteder i et område der bliver holdt i gang af en umættelig turisme, som gerne vil have en bid af det rå og beskidte havneliv, der er blevet levet her i årtier - nærmest århundreder - på både godt og ondt.

Derfor kan Reeperbahn Festivalen opleves som et næsten angstprovokerende mix af musikeren på sin jomfrurejse, og en flok kvinder - men også mænd - for hvem ordet 'jomfru' ikke eksisterer i ordbogen.

Området omkring Reeperbahn er både fascinerende og frastødende - for så mange liv og skæbner går tabt på gadehjørnerne og på fortovet. Omvendt er der åbne arme for hvem du end er - og derfor er gaderne fyldt med folk i alle aldre og fra alle verdenshjørner.

Musikalsk hælder Reeperbahn Festivalen mod den vestlige kultur - bands fra England, USA,

From mx.dk: Carsten Holm på Reeperbahn #1 - Gentag efter mig: Imarhan

Norden, resten af Europa - og nå ja, også Tyskland. Bevares.

Min lille rundtur på åbningsaftenen gav mig et glimt af en sangerinde som Frances - en kæmpe stemme fra England, hypet som 'den nye Adele', som sad ved sit klaver og sang ganske ordinære sange. Ikke det store at komme efter, hvis man ledte efter de nye opfindsomme sange - men præcisionen var stor og stemmen vedkommende. Meget stemme var der ikke over sangeren fra Shame - mere råb og ukontrolleret energi, som hverken hjalp publikum eller hans næsten forskræmte kammerater på scenen.

De tyske 'Wunderkindern' fra Gurr. Foto: Carsten Holm

Til gengæld var der mere form over et af tyskernes nye 'Wunderkindern' - vidunderbørnene, som kvartetten Gurr fra Berlin var tagget ind under. En fyr på trommer og tre unge kvinder på guitar og bas, der fik punket sig gennem musikken fra 60'erne og 90'erne, på en snørklet, til tider lettere ufærdig, men alligevel charmerende facon.

Når man render rundt til den ene koncert efter den anden, er det sjældent at man får en fuldfed oplevelse. Der er megen sniksnak rundt omkring, bandsne kommer aldrig rigtig i

From mx.dk: Carsten Holm på Reeperbahn #1 - Gentag efter mig: Imarhan

gang, eller måske har musikerne bare ikke formatet og overskuddet til at kunne vende en hel sals hoveder og ører mod scenen og skabe fuld fokus på musikken. Men Imarhan var en undtagelse! På en branchefest som Reeperbahn, har jeg sjældent oplevet et publikum, som gav så meget til bandet som her, for i samme øjeblik som de 5 unge nordafrikanske mænd trådte op på scenen, opstod der et unikt forhold mellem band og folk i salen.

Imarhan kom med deres musikalske traditioner fra den nordlige del af Mali og Algeriet, og gav alle en 55 minutter lang lektion i hvordan musik kan udvikle sig til en tilstand, hvor man glemmer tid og sted - fuldkommen. Med enkle midler, måske bare et par slag på en tromme eller små, næsten usynlige anslag på en guitar, gik bandet i gang med at spille, synge, klappe og danse, som var det mest naturlige for dem. Man ville have kunne placeret dem på taget af en bil, på et toilet eller et gudsforladt sted i industrihavnen, og de ville stadig lade de fedeste og flotte toner strømme ud.

Men nu stod de her på scenen på Molotow - den legendariske rockklub på Reeperbahn - med deres ubesværede fornemmelse for rytme, instrumenter fra Afrika og det vilde indie-vesten - og skabte en universal musik, som alle 300 publikummer forstod, elskede og tog med sig hjem efter koncerten. En til renden pakket klub fik ganske vidst kun et enkelt smil fra scenen i ny og næ, måske et 'danke schön' eller 'thank you', men bandet var dér - lige dér på den scene - for os i salen, og ligeså meget for dem selv - for det var musikken det handlede om. Ikke selviscenesættelsen, ikke ydmygheden over at spille på Molotow, at fremhæve sig selv overfor andre eller fordi de nu blev indlemmet i Reeperbahns funklende selskab - men fordi det var for musikken.

Musikken skal spilles. Musikken skal høres. Men mest af alt skal musikken føles.